

Mediji in informacije

Sodišče Evropske unije
SPOROČILO ZA MEDIJE št. 148/20

Luxembourg, 1. december 2020

Sodba v zadevi C-815/18
Federatie Nederlandse Vakbeweging/Van den Bosch Transporten B.V. in drugi

**Direktiva o napotitvi delavcev na delo v okviru opravljanja storitev se uporablja za
čezmejno opravljanje storitev v sektorju cestnega prevoza**

Delavci iz Nemčije in Madžarske so opravljali dejavnost voznika v okviru pogodb o zakupu vozil za mednarodni prevoz, sklenjenih med prevoznim podjetjem, katerega prostori so v Erpu (Nizozemska), Van den Bosch Transporten BV, in dvema sestrskima družbama, eno nemškega in drugo madžarskega prava, ki pripadajo isti skupini in s katerimi so bili povezani vozniki. Praviloma je bil v zadevnem obdobju zakup opravljen iz kraja Erp in vožnje so se tam končale, vendar je večina prevoza, ki je bil opravljen na podlagi zadevnih pogodb o zakupu vozil, potekala zunaj ozemlja Nizozemske. Družba Van den Bosch Transporten je kot članica nizozemskega združenja za prevoz blaga spadala pod kolektivno pogodbo, ki se uporablja za ta sektor (v nadaljevanju: KP za prevoz blaga) in je bila sklenjena med tem združenjem in Federatie Nederlandse Vakbeweging (nizozemska zveza sindikatov; v nadaljevanju: FNV). Druga kolektivna pogodba, ki se je uporabljala med drugim za sektor cestnega prevoza blaga za najem ali plačilo in katere določbe so bile v bistvu enake določbam KP za prevoz blaga, je bila – drugače kot prvonavedena pogodba – razglašena za splošno veljavno. Vendar so bila na podlagi nacionalnega prava podjetja, ki so spadala pod KP za prevoz blaga, oproščena uporabe te druge kolektivne pogodbe, če je bila spoštovana prva kolektivna pogodba.

Po mnenju FNV bi morala družba Van den Bosch Transporten, ko je uporabila voznike iz Nemčije in Madžarske, zanje kot napotene delavce v smislu Direktive 96/71 o napotitvi delavcev na delo¹ uporabiti splošne delovne pogoje iz KP za prevoz blaga. Ker splošni delovni pogoji, določeni v tej kolektivni pogodbi, za te delavce niso bili uporabljeni, je FNV zoper tri prevozna podjetja vložila tožbo, ki ji je bilo z vmesno sodbo na prvi stopnji ugodeno. Vendar je bila ta sodba v pritožbenem postopku razveljavljena. Pritožbeno sodišče je med drugim menilo, da zadevni zakupi ne spadajo na področje uporabe Direktive o napotitvi delavcev na delo, saj naj bi se ta direktiva vsaj v pretežnem nanašala le na zakupe vozil „na ozemlju“ druge države članice.

V teh okoliščinah je Hoge Raad der Nederlanden (vrhovno sodišče Nizozemske), pri katerem je FNV vložila pritožbo, Sodišču predložilo vrsto vprašanj za predhodno odločanje, ki so se v bistvu nanašala na pogoje, pod katerimi je mogoče sklepati na obstoj napotitve delavcev na delo „na ozemlje države članice“ v sektorju mednarodnega cestnega prevoza.

Presoja Sodišča

Sodišče, ki je odločalo v velikem senatu, najprej poudarja, da se Direktiva o napotitvi delavcev na delo uporablja za opravljanje čezmejnih storitev v sektorju cestnega prevoza. Ta direktiva se namreč načeloma uporablja za vso čezmejno opravljanje storitev, ki se nanaša na napotitev delavcev, ne glede na zadevni gospodarski sektor, in v nasprotju s klasičnim instrumentom liberalizacije sledi vrsti ciljev, ki se nanašajo na potrebo po uveljavljanju čezmejnega opravljanja storitev, pri čemer se zagotavljajo lojalna konkurenca in ukrepi, ki varujejo spoštovanje pravic delavcev. Dejstvo, da pravna podlaga navedene direktive ne vsebuje določb o prevozu, z njenega

¹ Direktiva 96/71/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 1996 o napotitvi delavcev na delo v okviru opravljanja storitev (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 2, str. 431).

področja uporabe torej ne more izključiti čezmejnega opravljanja storitev v sektorju dejavnosti cestnega prevoza, zlasti blaga.

Dalje, glede statusa zadevnih voznikov kot napotениh delavcev Sodišče opozarja, da mora za to, da bi se štelo, da je delavec napoten „na ozemlje države članice“, opravljanje njegovega dela izkazovati zadostno povezavo s tem ozemljem. Obstoj take povezave se določi v okviru celovite presoje elementov, kot so narava dejavnosti, ki jih zadevni delavec opravlja na navedenem ozemlju, stopnja intenzivnosti povezave dejavnosti tega delavca z ozemljem vsake države članice, v kateri dela, in delež, ki ga te dejavnosti na tem ozemlju pomenijo v celotni prevoznih storitvi.

Zlasti dejstvo, da voznik v mednarodnem cestnem prometu, ki ga je podjetje s sedežem v državi članici posredovalo podjetju s sedežem v drugi državi članici, prejema navodila, povezana z njegovimi nalogami, in da te začne ali konča opravljati na sedežu tega drugega podjetja, samo po sebi ne zadostuje za ugotovitev, da je bil ta voznik napoten na ozemlje te druge države članice v smislu Direktive o napotitvi delavcev na delo, če opravljanje dela navedenega voznika na podlagi drugih dejavnikov ne izkazuje zadostne povezave s tem ozemljem.

Sodišče poleg tega pojasnjuje, da samo z obstojem povezanosti podjetij v skupino, ki so stranke pogodbe o posredovanju dela delavcev drugemu uporabniku, ni mogoče opredeliti stopnje povezanosti z ozemljem države članice, v katero so ti delavci napoteni. Zato obstoj take povezave ni upošteven za presojo obstoja napotitve delavcev.

Glede posebnega primera kabotaže, za katero se uporablja Direktiva o napotitvi delavcev na delo in kot je poudarjeno v Uredbi o mednarodnem cestnem prevozu blaga², Sodišče ugotavlja, da ta kabotaža v celoti poteka na ozemlju države članice gostiteljice, na podlagi česar je mogoče sklepati, da delo, ki ga voznik opravlja v okviru takih dejavnosti, ohranja zadostno povezavo s tem ozemljem. Trajanje kabotaže – brez poseganja v možnost, ki jo imajo države članice na podlagi te direktive, da ne uporabijo nekaterih določb te direktive, zlasti glede minimalne urne postavke, če napotitev ne traja več kot en mesec – ni upošteveno za presojo obstoja take napotitve.

Nazadnje, Sodišče opozarja, da morajo države članice v primeru napotitve delavcev na podlagi te direktive zagotoviti, da zadevna podjetja delavcem, napotениm na njihovo ozemlje, zagotovijo nekatere delovne in zaposlitvene pogoje, ki so določeni zlasti s kolektivnimi pogodbami, razglašeni za splošno veljavne, in sicer tistimi, ki jih morajo spoštovati vsa podjetja na zadevnem geografskem območju in poklicu ali panogi. O vprašanju, ali je bila kolektivna pogodba razglašena za splošno veljavno, je treba odločiti na podlagi veljavnega nacionalnega prava. Vendar Sodišče pojasnjuje, da se ta pojem nanaša tudi na kolektivno pogodbo, ki ni bila razglašena za splošno veljavno, vendar je za podjetja, ki spadajo pod to pogodbo, njeno spoštovanje pogoj za oprostitev uporabe druge kolektivne pogodbe, ki je razglašena za splošno veljavno in katere določbe so v bistvu enake določbam te druge kolektivne pogodbe.

OBVESTILO: S predlogom za sprejetje predhodne odločbe lahko sodišča držav članic v zvezi s sporom, o katerem odločajo, Sodišču predložijo vprašanja o razlagi prava Unije ali veljavnosti aktov Unije. Sodišče ne odloči o nacionalnem sporu. Zadevo reši nacionalno sodišče v skladu z odločbo Sodišča. Ta odločba je enako zavezujoča za druga nacionalna sodišča, ki obravnavajo podoben problem.

Neuradni dokument za medije, ki Sodišča ne zavezuje.

[Celotno besedilo](#) sodbe je objavljeno na spletnem mestu CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

Posnetki razglasitve sodbe so na voljo na „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106.

---

² Uredba (ES) št. 1072/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. oktobra 2009 o skupnih pravilih za dostop do trga mednarodnega cestnega prevoza blaga (UL 2009, L 300, str. 72, in popravek v UL 2009, L 300, str. 72).